

NO LAUVU BEDRES LĪDZ ENĢEĻA BEDREI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 6, 1Sam 18:6–9, Mt 6:6, Apd 5:27–32, Mk 6:14–29, Ebr 11:35–38.

ATMIŅAS PANTS:

“Daniēls bija pārāks par visiem pārraugiem un satrapiem, jo viņam bija izcils prāts, tādēļ ķēniņš gribēja viņu iecelt pār visu valsti” (Dan 6:4).

Pēc tam, kad medopersieši bija ieņēmuši Babiloniju, mēdietis Dārijs atzina Daniēla gudrību un uzaicināja viņu strādāt jaunajā valdībā. Sirmais pravietis tik lielā mērā bija pārāks savā sabiedriskajā darbībā, ka jaunais ķēniņš iecēla viņu par premjerministru medopersiešu valdībā.

Tomēr, nodaļai turpinoties, Daniēls piedzīvo kaut ko tādu, ko atbilstoši varētu saukt par pirmo grēku – greizsirdību. Tomēr, pirms stāsts beidzas, mēs varam redzēt, ka Daniēls ir uzticīgs ne tikai saviem laicīgajiem pienākumiem medopersiešu valdībā, bet, kas ir vissvarīgākais, – arī savam Dievam. Un mēs varam būt droši, ka viņa uzticība Dievam lielā mērā tiešā veidā ietekmē viņa uzticību arī citās jomās.

Daniēla piedzīvotās vajāšanas kalpo kā paradigma Dieva ļaudīm gala laikā. Stāsts nepasaka to, ka Dieva ļaudīm tiks aiztaupīti pārbaudījumi un ciešanas. Toties tas garantē, ka konfliktā ar ļauno labais beigās uzvarēs un Dievs attaisnos Savus ļaudis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. februārī.

Greizsirdīgās dvēseles

Pat debesīs, pilnīgā vidē, Lucifers izjuta greizsirdību pret Kristu. “Lucifers bija skaudīgs un greizsirdīgs pret Jēzu Kristu. Tomēr, kad visi eņģeļi zemojās Jēzus priekšā un atzina Viņa pārākumu, augsto autoritāti un taisnīgo valdīšanu, viņš zemojās līdz ar viņiem. Bet viņa sirds bija pildīta ar skaudību un naidu.” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 14. lpp.) Greizsirdība ir tik bīstamas jūtas, ko kultivēt, ka desmit baušļos līdz ar aizliegumu nogalināt un zagst ir arī bauslis pret iekārošanu (sk. 2Moz 20:17).

Izlasi Dan 6:1–5 kopā ar 1Moz 37:11 un 1Sam 18:6–9. Kāda loma visos šajos stāstos ir greizsirdībai?

Daniēla administratīvās spējas sajūsmināja ķēniņu, bet radīja greizsirdību citos ierēdņos. Lai atbrīvotos no viņa, ierēdņi sazvērējās, apsūdzot viņu korupcijā. Bet, lai cik daudz viņi meklēja, viņiem neizdevās atrast nekādas kļūdas Daniēla vadīšanā. “Bet pārraugi un satrapi meklēja iemeslu apsūdzēt Daniēlu valsts lietās, taču nespēja atrast nevienu kļūdu, jo viņš bija uzticams, un nevienā lietā tie neatrada nedz nolaidību, nedz kļūdu” (Dan 6:5). Aramiešu vārdu, kas tulkots kā “uzticams”, var tulkot arī kā “uzticības cienīgs”.

Daniēls ir bez vainas. Nav nekā, par ko ierēdņi varētu viņam izvirzīt apsūdzību. Tomēr viņi arī ierauga, cik Daniēls ir uzticīgs savam Dievam un cik paklausīgs viņš ir Dieva likumam. Tā viņi drīz saprot, ka, lai iedzītu Daniēlu stūrī, viņiem ir jārada situācija, kurā Daniēls piedzīvotu dilemmu paklausīt vai nu Dieva likumam vai impērijas likumam. No tā, ko ierēdņi bija uzzinājuši par Daniēlu, viņi bija pilnībā pārliecināti, ka atbilstošos apstākļos viņš Dieva likumu uzskatīs par augstāku nekā impērijas likumi. Kāda liecība Daniēla uzticībai!

Kāda veida cīņas ar greizsirdību jums ir nācies piedzīvot, un kā jūs tikāt ar tām galā? Kāpēc greizsirdība ir tik nāvējoša un kroplojoša garīgā nepilnība?

Sazvērestība pret Daniēlu

Izlasi Dan 6:6–9. Kāds plāns slēpjas aiz šī dekrēta? Kā tas nostrādā uz ķēniņa iedomību?

Varbūt Dārijs izskatās muļķis, izsludinādams dekrētu, kuru viņš drīz vēlas atsaukt. Viņš iekrīt ierēdņu izliktajā slazdā, kas ir pietiekami gudrs, lai spēlētos ar nesen nodibinātās valsts politiskajiem apstākļiem. Dārijs valdību ir decentralizējis un iecēlis 120 satrapus, lai padarītu administrēšanu efektīvāku. Tomēr šāda rīcība ietver riskus ilgtermiņā. Ietekmīgs pārvaldnieks var viegli veicināt sacelšanos un sašķelt valsti. Tāpēc likums, kas liek visiem pielūgt tikai ķēniņu trīsdesmit dienas, šķiet laba stratēģija, lai veicinātu lojalitāti ķēniņam.

Nav pierādījumu, ka Persijas ķēniņš kādreiz būtu pieprasījis sev dievišķu statusu. Neskatoties uz to, dekrēts varētu būt ar nolūku padarīt ķēniņu par vienīgo dievu pārstāvi trīsdesmit dienu laikā. Tas ir, lūgšanas dieviem bija jāpienes ar viņa starpniecību. Diemžēl ķēniņš neizpētīja motivāciju, kas slēpjas aiz šī ierosinājuma. Tāpēc viņš nesaprata, ka likums, kas it kā domāts, lai novērstu sazvērestību, bija domāts kā sazvērestība, lai ievainotu Daniēlu.

Divi likuma aspekti ir pelnījuši mūsu uzmanību. Pirmkārt, sods par pārkāpumu ir iemešana lauvas bedrē. Tā kā šāda veida sodīšana nekur citur nav apstiprināta, tas varētu būt Daniēla ienaidnieku ar nodomu radīts ierosinājums. Seno Tuvo Austrumu monarhi lika lauvas krātiņos, lai atbrīvotu noteiktos gadījumos medību nolūkos. Tāpēc lauva bija pietiekami, ja kāds uzdrošinātos pārkāpt ķēniņa dekrētu. Otrkārt, dekrētu nevar mainīt. Mēdiešu un persiešu likumu nemainīgums ir minēts arī Est 1:19 un Est 8:8. Diodors Sikulus, sens grieķu vēsturnieks, piemin gadījumu, kad Dārijs III (nesajauciet ar Dāriju, kas minēts Daniēla grāmatā) mainīja savas domas, bet nevarēja vairs atcelt nāves spriedumu, ko viņš bija uzlicis nevainīgam cilvēkam.

Daniēla lūgšana

“Bet, kad tu lūdz, tad ieej savā kambarī un, durvis aizslēdzis, lūdz savu Tēvu apslēptībā, un tavs Tēvs, kas redz apslēptībā, tevi atalgos” (Mt 6:6).

Izlasi Dan 6:10. Kāpēc Daniēls vienkārši nelūdz klusiņām, tā, lai neviens viņu neredz?

Daniēls ir pieredzējis valstsvīrs, bet, pāri visam, viņš ir Dieva kalps. Kā tāds viņš ir vienīgais valdības loceklis, kas var saprast, kas ir apslēpts aiz ķēniņa dekrēta. Dārijam dekrēts liekas kā iespēja stiprināt valsts vienotību, bet sazvērniekiem tā ir stratēģija, kā atbrīvoties no Daniēla.

Protams, patiesie iemesli un motīvi sazvērestībai ir kosmiskā cīņa starp Dievu un ļaunā spēkiem. Šajā laikā (539. g. pr. Kr.) Daniēls jau ir saņēmis atklāsmes, par kurām ziņots Dan 7. nodaļā (553. g. pr. Kr.) un 8. nodaļā (551. g. pr. Kr.). Tāpēc viņš var saprast karalisko dekrētu ne tikai kā cilvēku politikas jautājumu, bet kā šī kosmiskā kara izpausmi. Cilvēka Dēla atklāsmē, nododot valstību Visaugstā tautai, un eņģeļa mierinošā klātbūtnē (Dan 7. nodaļa) varbūt deva viņam drosmi stāties pretī draudošajai krīzei. Viņš varbūt arī atspoguļoja savu draugu piedzīvojumu, kas bija pietiekami drosmīgi, lai stātos pretī Nebukadnēcara dekrēta izaicinājumam (Dan 3. nodaļa).

Tāpēc viņš nemaina savus svētbrīžu ieradumus, bet turpina šo praksi, lūdzot trīs reizes dienā ar skatu pret Jeruzālemi. Neskatoties uz aizliegumu pielūgt kādu citu dievu, izņemot ķēniņu, Daniēls necenšas noslēpt vai nomaskēt savu lūgšanu dzīvi šo kritisko trīsdesmit dienu laikā. Viņš ir absolūtā mazākumā, jo viņš ir vienīgais starp desmitiem valdnieku un citu ierēdņu, kas uzdrošinās nostāties pret ķēniņa dekrētu. Ar savu atklāto lūgšanu dzīvi viņš demonstrē, ka lojalitāte Dievam viņam ir augstāka prioritāte par lojalitāti ķēniņam un viņa negrozāmajiem dekrētiem.

*Izlasi Apd 5:27–32. Lai gan brīdinājums šeit ir skaidrs, kāpēc mums nevajadzētu vienmēr būt pārliecinātiem, ka tas, ko mēs darām, nostājoties pret cilvēku likumiem, patiešām ir Dieva griba? (Galu galā padomājiet par daudzajiem cilvēkiem, kas bijuši gatavi doties nāvē, lai nenodotu savu ticību vai ticības sistēmu, ko mēs uzskatām par nepareizu!)*__

Lauvu bedrē

Izlasi Dan 6:11–23. Ko ķēniņš saka Daniēlam, kas atklāj to, cik Daniēls ir spēcīgs un uzticams liecinieks Dievam? _____

Sazvērneiki drīz pamana Daniēlu lūdzam – tas ir, darot tieši to, ko dekrēts ir aizliedzis. Un, nesot apsūdzību ķēniņa priekšā, viņi runā par Daniēlu nicinošā veidā: “Daniēls, viens no Jūdas trimdiniekiem” (Dan 6:13). Viņu acīs viens no galvenajiem impērijas ierēdņiem, ķēniņa iemiļotais ierēdnis, nav nekas vairāk kā “gūsteknis”. Pie tam viņi sakūda ķēniņu pret Daniēlu, sakot, ka Daniēls “neņem vērā nedz tevi, ķēniņ, nedz tevis parakstīto aizlieguma pavēli”. Tagad ķēniņš saprot, ka viņš ir ievilināts slazdā, parakstot dekrētu. Pants pasaka, ka viņš “apsvēra savā prātā, kā glābt Daniēlu. Līdz saules rietam viņš centās to atbrīvot” (Dan 6:14). Bet nav nekā, ko viņš var darīt, lai glābtu pravieti no nolemtā soda. Mēdiešu un persiešu negrozāmais likums ir jāizpilda līdz pēdējam burtam. Tādējādi ķēniņš, kaut arī negribīgi, izdod pavēli iemest Daniēlu pie lauvām. Bet, to darot, Dārijs izsaka kādu blāvu cerību, kas izskan kā lūgšana: “Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanās, tas lai izglābj tevi” (Dan 6:16).

Bībeles pants nepasaka, ko Daniēls dara starp lauvām, bet mēs varam pieņemt, ka viņš lūdza. Un Dievs pagodināja Daniēla ticību, sūtot Savu eņģeli viņu pasargāt. No rīta Daniēls ir neskarts un gatavs atsākt savu darbību valdībā. Komentējot šo epizodi, Elena Vaita saka: “Dievs nenovērsa Daniēla ienaidnieku plānu iemest viņu lauvu bedrē. Viņš ļāva ļaunajiem eņģeļiem un cilvēkiem tik tālu īstenot savu nodomu. Bet Viņš padarīja Sava kalpa atbrīvošanu vēl ievērojamāku un patiesības un taisnības ienaidnieku sakāvi vēl pilnīgāku.” (“Pravieši un ķēniņi”, 543., 544. lpp.)

Kaut arī šim stāstam ir laimīgas beigas (vismaz Daniēlam), kā ir ar tiem stāstiem, arī Bībelē atrodamajiem (sk., piemēram, Mk 6:14–29), kas nebeidzas ar atbrīvošanu? Kā mums tos saprast? _____

Attaisnošana

Izlasi Dan 6:24–28. Kādu liecību ķēniņš sniedz par Dievu? _____

Svarīgs punkts stāstījumā ir fakts, ka Dārijs slavē Dievu un atzīst Dieva virsvaldību. Tā ir slavas un atzīšanas izpausmju kulminācija, kas tiek pienesta Dievam iepriekšējās nodaļās (Dan 2:20–23, Dan 3:28, 29, Dan 4:1–3, 34–37). Līdzīgi Nebukadnēcaram Dārija reakcija uz Daniēla atbrīvošanu ir Dieva slavēšana. Bet viņš dara arī vēl vairāk: viņš atsauc savu iepriekšējo dekrētu un pavēl: “Visā manis pārvaldītajā valstī ikviens lai dreb un bīstas Daniēla Dieva” (Dan 6:27).

Jā, Daniēls tiek brīnumainā kārtā izglābts, viņa uzticība tiek atalgota, ļaunais tiek sodīts, Dieva gods un vara attaisnota. Bet mēs šeit redzam mazu paraugu tam, kas notiks universālā mērogā: Dieva ļaudis atbrīvoti, ļaunais sodīts un Kungs attaisnots universa priekšā.

Izlasi Dan 6:25. Ko mēs varētu šajā pantā uzskatīt drīzāk par satraucošu un kāpēc? _____

Šeit ir kāda satraucoša problēma, un tās ir sievas un bērni, kas, cik mums zināms, ir nevainīgi, un tomēr cieta to pašu likteni, kāds bija vainīgajiem. Kā mēs varam izskaidrot to, kas liekas nepareiza taisnības interpretēšana?

Pirmkārt, mums vajadzētu atzīmēt, ka darbību nolemj un īsteno ķēniņš saskaņā ar persiešu likumu, kas vainīgā sodīšanā ietver ģimeni. Saskaņā ar senatnes principu visa ģimene nes atbildību par kāda ģimenes locekļa pārkāpumu. Tas, protams, nenozīmē, ka tā ir pareizi, toties šis stāsts atbilst tam, ko mēs zinām par Persijas likumiem.

Otrkārt, mums jāievēro, ka Bībele ziņo par notikumu, bet neapstiprina ķēniņa rīcību kā pareizu. Bībele skaidri aizliedz bērnus nogalināt vecāku grēku dēļ (5Moz 24:16).

Piedzīvojot līdzīgus netaisnības gadījumus, kādu mierinājumu mēs varam gūt no tādiem pantiem kā 1kor 4:5? Ko tas mums atklāj, un kāpēc tas, kas tur pateikts, ir tik svarīgs?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par Daniēla atbrīvošanu ir ziņots Ebr 11. nodaļā. Tā saucamajā “Ticības slavas zālē” ir teikts, ka pravieši – līdz ar citiem sasniegumiem – “aizdarījuši lauvām mutes” (Ebr 11:33). Tas ir brīnišķīgi, taču mums ir jāpatur prātā, ka ticības varoņi nav tikai cilvēki, kas izbēga no nāves kā Daniēls, bet arī tie, kas drosmīgi cieta un gāja bojā, kā teikts Ebr 11. nodaļā. Dievs aicina kādus liecināt ar dzīvi, citus ar nāvi. Tādējādi Daniēla atbrīvošanas stāsts nepasaka to, ka atbrīvošana tiek piešķirta visiem, kā mēs to arī zinām no stāstiem par daudziem vīriešiem un sievietēm, kas ir miruši mocekļa nāvē ticības Jēzum dēļ. Tomēr Daniēla brīnišķīgā atbrīvošana parāda, ka Dievs valda, un beigās Viņš atbrīvos visus Savus bērnus no grēka un nāves varas. Tas atklāsies nākamajās Daniēla grāmatas nodaļās.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Francūzis Žans Pols Sartrs reiz rakstīja, ka “vislabākais veids, kā aptvert cilvēces realitātes fundamentālo projektu, ir teikt, ka cilvēks ir būtne, kura projekts ir būt Dievam” (Jean Paul Sartre, *Being and Nothingness: A Phenomenological Essay on Ontology*, Washington Square Press, 1956, 724. lpp.). Kā tas palīdz mums saprast, kāpēc ķēniņš iekrīt slazdā? Kāpēc mums visiem vajadzētu uzmanīties no tās pašas bīstamās tieksmes, lai arī cik viltīgi tā varētu ienākt mūsos un lai arī kādā dzīves posmā atrodamies? Kādos veidos vēl mēs varam gribēt būt “līdzīgi Dievam”?
2. Kāda veida liecību mēs atklājam citiem attiecībā uz mūsu uzticību Dievam un Viņa likumam? Vai cilvēki, kas tevi pazīst, domātu, ka tu stāvēsi par savu ticību, pat ja tas maksās tev tavu darbu vai pat dzīvību?
3. Ko tu redzi Daniēlā, kas padara viņu par cilvēku, ko Dievs var efektīvi izmantot Savu nodomu īstenošanā? Kā tu vari ar Kunga palīdzību vairāk attīstīt tādas pašas rakstura īpašības?
4. Kādos veidos Daniēls varēja tikt attaisnots, nolemjot izmainīt savu lūgšanas veidu dekrēta dēļ? Vai tas būtu bīstams kompromiss? Ja jā, tad kāpēc?